

[John Winther]

steren her i dag, næsten er lige så kort som det svar, jeg fik den dag, og – hvis jeg må have lov til at sige det – vel i virkeligheden i sin substans lige så tilfredsstillende.

Den direkte anledning til det spørgsmål, jeg dengang stillede – og det har jo også været berørt af flere indledere her i aften – var den helt aktuelle sag om PVC-fabrikken ved Skelskør. Siden da er der jo sket det – og det har jeg i og for sig noteret med meget stor tilfredshed – at såvel kommunen som amtsrådet har appelleret denne sag. Jeg skal, da der er flere andre talere, der har været inde på det helt konkrete, måske også lige sige et par enkelte ord om dette.

Jeg tror ikke, at man kan acceptere en sundhedsfare, som de afslag, der er blevet givet, er motiveret med. Myndighederne i Sverige, i Norge, i Tyskland, i England etc. udsætter naturligvis ikke deres befolkning for sundhedsfare. Vi har oven i købet det helt pikante i den aktuelle sag, at SID accepterer 1.000 gange den koncentration, som man ifølge miljøstyrelsen vil kunne udsætte fabrikkens naboer for. Ifølge miljølovens § 44, stk. 3, kan miljøstyrelsen med dags varsel lukke en fabrik, der medfører sundhedsfare. Det har man faktisk, så vidt jeg har forstået det, gjort de pågældende virksomheder, der var interesseret i at starte en virksomhed, opmærksom på. Ikke desto mindre ankede man, på trods af denne bestemmelse og på trods af miljøstyrelsens første afslag, altså sagen og har nu anket den igen fra kommunens og amtsrådets side. Det viser nok, at man er sikker på, at der ikke er tale om en sundhedsfare, når man er villig til at investere 400 mill. kr. i et projekt. Man kan heller ikke i denne sag acceptere en begrundelse om, at der ikke kan fastlægges nogen nedre grænser, når man som her har en helt overvejende sandsynlighed for, at det er uskadeligt.

Der findes naturligvis miljøkrav, der gælder for svenske, norske, tyske og amerikanske fabrikker. Miljøankenævnet har citeret nogle helt nye amerikanske regler, der endnu ikke kan opfyldes af nogen bestående fabrikker, men som man kunne kræve opfyldt i forbindelse med dette projekt. I den anledning har miljøstyrelsens direktør udtalt, at han tvivler på, at projektet vil kunne opfylde disse krav. Det er rent faktisk ikke miljødirektørens opgave at fremkomme med den

slags hypotetiske ting. Han må ikke udtale sig sådan. Han kan stille nogle krav, og så kan konsortiet, der vil bygge, bagefter tage stilling til, hvorvidt man vil være i stand til at opfylde disse krav.

Det, der er sket i denne sag, er uhyre beklageligt, fordi resultatet indtil nu i hvert fald har været, at en virksomhed, der kunne skabe arbejde til en hel bunke mennesker, og som ville foretage investeringer af en ganske væsentlig størrelsesorden – og er der noget, vi har behov for, så er det lige præcis investeringer, der skaber arbejdspladser – i hvert fald foreløbig ikke er blevet til noget.

Synspunktet nærmer sig næsten det hykleriske, når man må konstatere – det var hr. Brøndlund Nielsen inde på – at der jo ikke er nogen som helst tvivl om, at de pågældende produkter, altså PVC-produkter, må bruges herhjemme, må importeres for dyr udenlandsk valuta og anvendes i den daglige hverdag. Vi overlader altså med andre ord til andre at producere de ting, som vi ikke har noget imod bliver brugt. Og naturligvis vil de blive brugt fortsat, fordi de simpelt hen nu er blevet en så integreret del af vores hverdag, at de overhovedet ikke kan undværes.

Men når dette er sagt, så vil jeg godt medgive ministeren, at vi naturligvis ikke ønsker sundhedsfarlige, miljøforurenende industrier. Vi er fra konservativ side ikke modstandere af miljøbeskyttelse, naturligvis ikke, vi ønsker ikke, at virksomheder uden videre skal have lov til at udlede urensset spildevand i vore åer og vore vandløb, vi ønsker ikke, at der skal kunne udledes røg og møg i atmosfæren uden visse former for regler og al den slags ting, men der skal være en rimelighed i det, således at man ikke kammer over og kommer med så mange forbud, at det direkte virker hæmmende på beskæftigelsen. De krav, der stilles til virksomhederne, må være helt klare, så man ved, hvad man har at rette sig efter. Der må gives rimelige frister. Der må stilles krav til nye virksomheder, så de ved, hvad de skal opfylde, inden de kan gå i gang. Man kan simpelt hen ikke sige, at der er rimelighed i sagen, når man stiller sig tvivlende over for, om virksomheder kan opfylde kravene, uden at man samtidig specificerer disse krav.

Der er blevet nævnt flere konkrete sager i aften, som jeg ikke skal komme nærmere ind på. Jeg kender ikke alle de pågældende til-